Gammal och grå.

Gammal och grå
har han behof af kärlek ändå,
minns dessa tårar af allt, som han lidit,
minns, hvad den valkiga handen har svidit!
Hjärtat har klappat, hjärtat är trött,
leendet vissnadt och lyckan har dött.

Gammal och grå,
ensam och glömd får han ängslig gå,
ensam med frågor, som spörja och spörja,
ensam med minnen, som sörja och sörja.
Se blott hans tunga och hjälplösa blick!
Lyckliga ungdom som glömska fick!

Gammal och grå,
mer af din kärlek behöfver han då.
Du, som är ung, som kan tälja och smida,
sjunga och le och hoppas och lida,
älska, o älska som slifver och gull
bleknade hären för smärtans skull!

Gammal och grå
skall du en gång i ängslan gå,
yngling, du bär i ditt eget hjärta
redan i dag din ålders smärta.
Hedra i honom, den gamle och grå,
det, som i morgon du själf skall få!

Dyrka och så,
hvad du vill skörda bruten och grå.
Gif åt den gamle med slösande händer,
tills du hans blick genom tårar tänder.
Böj ditt hufvud, yngling och man;
Ingen kan tacka så stilla som han.

Walter Hülpers.

Några svenska betraktelser

I DESSA ALLVARLIGA TIDER

Af f. d. generallöjtnant Carl Ericson.

(Forts. fr. No. 45 och slut.)

"Hur vi förlorade Norriand".

Den oro för fara från öster, hvars uppkomst i det föregående blifvit berörd och hvars berättigande bör för alla vara synbar, har helt visst varit en stark påverkande anledning till det inträsse för Tysklands framgång i det pågående kriget, som hos stora delar af vårt folk är alldeles påfallande. Man föreställer sig nämligen att vårt land hos det stora tyska folket skall kunna påräkna skydd mot den fara från öster som man, måhända med något förhastande, tror vara öfverhängande nästan hvilket ögonblick som hälst.

Det må visserligen vara sant, att hvarje ökande af ett folks makt kan vara stridande mot ett grannfolks intresse, men därifrån och till ett bestämdt partitagande, som kan leda till krigisk förveckling, är dock ganska långt; huruvida ett våldförande af norra Skandinavien verkligen skulle vara af så stort intresse för Tyskland, att det för skydd af dessa nordliga bygder kunde känna sig manat att äfventyra sina maktmedel, måste väl anses vara tvifvelaktigt. Om uppfattningen och hvilka tankar i denna fråga, som äro rådande hos Tysklands ledande män, är oss naturligen alldeles okändt. Men det kan dock vara af ett visst intresse och ej alldeles värdelöst för vårt eget bedömande att återkalla utalanden som vid olika tidpunkter framkommit öfver just detta ämne af män, som helt visst haft tillfälle att åtminstone skapa sig själfva en bestämd åsikt.

För några tiotal af år sedan utkom i Stockholm en broschyr med titel: "Hur vi förlorade Norriand". Den väckte stort uppseende. Författaren var anonym men af hela framställningen framgick, att han var förtrogen med tyska förhållanden samt tyska åskådningar och känslor. Uppslaget till hur vi förlorade Norriand var, att krig utbrutit mellan Tyskland och österrike å ena sidan och Ryssland och Frankrike å den andra. Tyskland föreslog Sverige att såsom dess allierade deltaga i kriget; detta afböjdes och Sverige förklarade sig för neutralitet. Emellertid blef snart separatfred afslutad mellan Ryssland och Tyskland och Tyskland fortsatte att bekriga Frankrike. I den nämnda separatfreden fanns en hemlig artikel, som angick Ryssland och Sverige.

Under närmaste tid efter det rysktyska fredsslutet öfverfördes ryska trupper till Finland och det dröjde sedan ej länge, innan Rysslands minister i Stockholm aflämnade till svenska regeringen en not af hufvudsakligt innehåll att antingen upptaga strid med Ryssland eller ock till denna makt afstå, dels öfre Norriand med dess malmfält, dels en stor del af nordanfjeldske Norge med Victoria hamn och fiskerierna vid Lofoten; i denna not gafs äfven upplysning att ryska regeringen meddelat sig med Tyskland samt furnit ett fullkomligt gillande af dessa synpunkter.

England, som annars helt säkert skulle varit benäget att gifva oss stöd, hade hemfallit åt radikalism och därifrån var nu ingen hjälp att vänta. Ett försök gjordes då att vinna understöd af Tyskland, men det besvarades med en påminnelse om att vi hade tillbakavisat den hand som Tyskland bjudit oss.

Så långt broschyrförfattaren.

En uppfattning, som går i samma riktning som den hemliga artikeln i det tysk-ryska fredsverket, sådan den tänkts i ofvan berörda broschyr om hur vi förlorade Norriand, eller att Tyskland lämnade Ryssland fria händer att tillgodose sina intressen i norra Skandinavien, torde måhända ej vara alldeles främmande för nutida tyskar. Man skulle kunna sluta härtill af öfverste Bouvengs uttalande efter sin första återkomst från de intressanta studier, som han gjort i Tyskland under nu pågående krig. Han meddelar nämligen att, vid tal om Sveriges ställning till världskriget, har han icke hört en röst, som uttalat det önskvärda för Tysklands skull — det känner sin egen makt*) — att Sverige skulle träde på dess sida. Däremot hade ha inträffat många, som höllo före, att svenskarna genom sin vacklande hållning i kampen mellan deras stamfränder och andra folk komma att sätta sig mellan två stolar. "Ty", har man också sagt, "det kunde ju inträffa ett sådant läge, att vårt medgifvande att tillåta en kompensation i Skandinavien för oss innebure större fördelar än ett tillvaratagande af ett för oss indifferent grannfolks intressen".

Den här återgifna anonyme broschyrförfattarens tanke om huru tyskarna möjligen skulle handla under vissa eventualiteter, som allvarligen berörde vårt land, stämmer ju ganska väl med de tankar, som öfverste Bouveng hört framföras under sin vistelse i Tyskland.**) Hvarken det ena eller det andra är af någon afgörande betydelse, men dock tillräckligt betecknande för att de många svenskar, som äro benägna att blindt lita till Tyskland, böra känna sig något betänksamma och helt säkert göra klokt att ej med allitför mycken visshet räkna på grannfolket i söder.

Det är visserligen långt tillbaka i tiden, men, en erinran därom kan möjligen ändå i detta sammanhang ha sitt lilla intresse. Mot slutet af 1870-talet förekom nämligen i en svensk tidskrift en uppsats som benämndes "En framtidssaga". I densamma skisserades ett rysk anfall på Sverige och egendomligt nog hade äfven här den anonyme författaren tagit såsom uppslag för sin berättelse, att Tyskland vid fredsslutet efter ett krig med Ryssland gifvit Ryssland fria händer mot Skandinavien.

Europas trygghet och Tysklands maktställning.

Afsikten med framställandet af dessa betraktelser har bland annat varit att därmed söka påvisa, att tryggheten för såväl Europas framtid som vårt eget lands ej ovillkorligen sammanhänger med en ytterligare förstoring af Tysklands maktställning.

Det torde snarare kunna ifrågasättas huruvida det icke för Europa, ja för hela världen, vore önskvärdt att den slutliga maktfördelningen ej måtte så förskjutas, att en afgjord öfvermakt på alla områden sammanföres hos ett och samma folk. Det synes ju kunna innebära en viss trygghet för hela mänskligheten att ej all makt ligger på en hand. Tyskland är nu den ojämförligen starkaste landmakt men såsom sjömakt har det, mänskligt att döma, ännu en öfverman — men endast en — nämligen England. Månne man ej, därest man frigör sig från förutfattade meningar, med en viss oro bör tänka sig möjligheten af att krigets utgång ledde till att öfvervåldet, så till sjöss som lands, i stället för att såsom nu vara fördelat på två, sammanfördes hos ett folk.

England, som ej ens i den våldsamma kris det nu genomgår velat pålägga, eller åtminstone tvekar för att pålägga, folket allmän värnplikt, kan redan af denna anledning och förutom de hinder, som följa af dess insulära läge, aldrig tilltvinga sig ett sådant öfvervälde. Dess sträfvan kan således icke sträcka sig längre än till bevarandet af dess hittills varande ställning såsom den starkaste sjömakten. För det närvarande gifves det alltså endast Tyskland, hos hvilket ett sådant välde kan tänkas bli sammanfört — sedan af de tiotal miljarder, som en afgörande seger skulle tillföra, en flotta långt starkare än Englands hunnit skapas. — Och den fara för mänskligheten, som måste föreligga, därest en bestämd öfvermakt så till sjöss som lands sammanföres hos ett och samma folk, kan således för närmast kommande tider knappast hota från annat land än Tyskland.

Individer kunna i sin makt vara mättfulla; där kan finnas känsla af ansvar, samvetets röst kan göra sig hörd och i ett nutida samhälle gifvas alltid i sista hand lagliga gränser, utom hvilka flertalet individer icke kan sträcka sig. Hvad åter ett helt folk angår, så kan näppeligen ens i hela världshistorien påvisas ett folk, som i en öfvervägande maktställning af ensamt sedlig känsla låtit leda sig i sitt förhållande till andra folk och någon makt, som i lagens namn tvingar till mättfullhet, gifves icke. Hvarje folk under liknande förhållanden har således alltid varit och måste alltid blifva en stor fara för andra folk.

*) Detta uttalande: "det känner sin egen makt" är oförnekeligen berättigadt. Med de närmare tio miljoner krigare, som det själft kan uppställa, väl utrustade och förda af för krigets värf tränat befäl, förfogar Tyskland i förening med österrike öfver stridskrafter till lands, hvilka, såväl till antal som till stridsduglighet, äro afseevärdt öfverlägsna de krafter, som dess motståndare kunna uppställa. Därjämte har det fördelen af enhetligt befäl öfver Tysklands och österrikes samlade militära makt och till sist möjligheten att bättre än motståndarna kunna utnyttja denna samma oerhörda makt, genom att allt efter hvad krigsläget bjuder göra förflyttningar af truppförband mellan de olika stridsfronterna.

**) Helt visst skall mängen framhålla, att en fast allians med Tyskland hade bäst betryggat Sverige i såväl det af broschyrförfattaren skisserade läget som ock i det nu verkligen föreliggande.

Redan för flera år sedan skref jag i en broschyr nedanstående ord och finner jag dem, såsom svar å detta inkast, vara väl tillämpliga: "Visserligen kunna sådana förhållanden gifvas, att vår diplomati anser en allians berättigad och lämplig, men hvarje allians är dock en förbindelse, hvars infriande kan kräfva tungt vägande offer och i samband därmed framkalla förhållanden, som för den svagare parten innebära verklig fara. Det må nämligen ej förbises att, vare sig man är allierad med den vid krigets slut segrande eller den besegrade, så kan man ändå, för den s. k. eviga fredens möjliggörande, blifva just det föremål, af hvilket de vederlag, som härför kunna erfordras, till sist måste framtvingas."

Sveriges ställning och de allierade.

Efter dessa försök att påvisa hvad det allmänt mänskliga intresset närmast bjuder, ligger för oss svenskar den frågan nära om och i hvad mån vårt lands särskilda intressen kunna sammanfalla med eller vara i motsats till det allmännas.

Då man äfven här i första hand ser till hvarifrån fara närmast kan hota så torde, såsom i det föregående flera gånger framhållits, den allmännast rådande uppfattningen vara, att den i närvarande tid hotar östanifrån. Vi hafva nämligen bestämd känsla af att Ryssland, då det under vissa eventualiteter är stängdt såväl vid Konstantinopel som ut förbi de danska öarna, måste längre norr ut söka sig väg till de stora hafven. Detta kan visserligen ske såväl utanför som öfver svenskt område, men redan denna senare möjlighet ger oss berättigad anledning till farhågor.

För den händelse att centralmakterna få så säkert öfvertag i kriget att däraf måste följa, att de till öfvervägande del äro de bestämmande vid fredsvillkorens affattande, så kan nästan med visshet förutses att Ryssland allt fortfarande för sin utfart till världshafven blir beroende af andras goda vilja. Antagligen kommer då Ryssland att mot norr söka sig utfartsvägar.

Skulle däremot krisen i sin vidare fortgång utveckla sig gynnsamt för de allierade makterna, så att det blir dessa som hafva de afgörande orden vid fredsverket så kan ju, om än icke lika säkert som i det andra fallet motsatsen, dock såsom sannolikt antagas att Ryssland skall för framtiden kunna påräkna fri utfart genom någon eller båda de geografiskt naturliga vägar som gifvas. Därmed må visserligen icke vara sagt, att allt tryck mot nordligare utfartsmöjligheter helt och hållet upphäfves, men ingen skall heller med någon rimlighet kunna bestrida, att nämnda tryck skall afseevärdt minskas.

Om man således vill se världskrisens afveckling ur ensamt svensk synpunkt, så torde många och starka skäl gifvas för den uppfattningen att ett fredsslut, där de allierade hafva de mest vägande orden, skall för vårt land innebära mesta trygghet.

Då ett fredsslut i sådan riktning äfven skulle innebära, att öfvermakt till sjöss som lands icke blefve sammanförd hos ett folk utan skulle liksom hittills vara fördelad på tvenne, så synes det vara lika såväl i det stora helas som särskildt i Sveriges intresse, att de allierade makterna kunde göra sina röster väl hörda, när fredsslutets bestämmelser skola affattas.

Men förutom den oro, som Rysslands behof af utfartsmöjligheter framkallar, finnas nog ganska många här i landet som antaga att Rysslands politik med hänsyn till Sverige sträcker sig väsentligen längre och ej bottnar förr än med eröfring af hela den Skandinaviska halfön. Naturligen kan ingen af oss veta hvad rysk framtidspolitik kan bära i skölden men, förutom att inga påtagliga bevis gifvas för dylika afsikter från Rysslands sida, torde nog Ryssland betänka sig mer än en gång, innan det besluter sig för ett dylikt rent eröfringskrig, ty för att finna väg ut till de stora hafven behöfver Ryssland icke framgå öfver Sverige. Mera än ett århundrade har förgått sedan det gemensamt med Preussen och österrike delade Polen och ännu har det långt ifrån förmått smälta denna eröfring; sannerligen förefaller det icke då ganska tvifvelaktigt att Ryssland af rent eröfringsbegär skulle med tvenne oroliga och själfkära folk — svenskar och norrmän — ytterligare öka antalet af de många ej nationellt fullt pålitliga element, af hvilka det stora väldet är sammanfogat.

Det är likväl ganska sannolikt, att den allmänt befintliga oron ej låter lugna sig med dylika skäl, utan äfven här torde mången taga sin tillflykt till förhoppningen att dock Tyskland till sist skall motsätta sig ett ryskt framträngande på den skandinaviska halfön. Men Tyskland måste likväl i främsta rummet tänka för sig själft, och då det i hvarje fall behärskar södra östersjön och lätt nog äfven de danska öarna med sunden och således dess militärpolitiska ställning är fullt trygg och säker, oberoende af hvem som har väldet på den skandinaviska halfön, så kan ej rimligen ifrågasättas att det för att skydda Skandinavien skall kasta sig ut i väldiga och alldeles oberäkneliga krigsrisker. Vi böra då snarare kunna räkna med västmakterna. I båda fallen, d. v. s. hos såväl Tyskland som västmakterna, gifves ju ingen anledning betvifla den goda viljan, men västmakternas ställning till och förbindelse med Ryssland äro af den art, att vänskapliga råd förtroendefullt upptagas och kunna redan i och för sig verka återhållande, hvilket knappast inom öfverskådlig tid kan antagas hvad Tyskland vidkommer.

Vaksamhet både mot söder och öster.

Emellertid gifves det äfven andra synpunkter än hotet från öster, som måste beaktas och som kunna innebära fara för Sveriges nationella oberoende. Ett mäktigt segrande Tyskland nöjer sig säkerligen icke med hvad själfva segern kan antagas medföra, eller Belgien, delar af Frankrike och Ryssland förutom åtskilliga tiotal af miljarder. Nej, stoltheten, såväl som känslan af framtida krig i olika delar af vår värld, har redan manat fram tanken på germansk sammanslutning; denna tanke, som under de första månadernas segerrus var på så många läppar och i allas hjärtan, har visserligen för stunden något trängts tillbaka men väntar helt visst endast på nya och slutliga segrar för att af alla uppfattas såsom en nödvändig länk i den ytterligare utveckling, mot hvilken alla äro beredda att framgå. De som i första hand skola in i en dylik germansk sammanslutning äro naturligen Holland och de skandinaviska länderna; ett visst oberoende utlofvas, men, såsom F. von Lintz säger i sina uttalanden om ett förbund af Europas mellanstater, skall dock sammanslutningen vara förankrad i konstitutionen och fullständigad med en militärkonvention m. m.

Måhända göres början med att tvinga oss in i en tullunion eller, såsom professor E. Heckscher i sin beaktansvärda uppsats "Sveriges ekonomiska oberoende" (Svensk tidskrift 6. häftet 1915) befarar, förmå vårt land att ansluta sig till någon centraleuropeisk handelspolitisk offensiv och defensiv allians, hvarvid åter, såsom han vidare framhåller i samma uppsats, det tyska folkets öfverlägsenhet i afseende å effektivitet och målmedvetenhet skulle göra "ett indragande i Tysklands handelspolitiska system till en verklig fara för svensk kultur och svenskt näringslif, så länge dessa skola förbli svenska och icke öfvergå att vara tyska".

Om nu denna tanke fullföljes så att vi till sist äro ekonomiskt och kulturellt anslutna till Tyskland, så står naturligen oförtydbart för hvarje klarsynt man, att den dag icke kan vara aflägsen då vi äfven med politiska band skola vara fästade vid Tyskland. Och huru förödmjukande detta än skulle vara, vore det måhända i här föreliggande fall likvisst att föredraga.

Om nu blott svenskarna, när det gäller Tyskland, voro lika eniga om att till hvarje pris omhägna sitt nationella oberoende som när det gäller Ryssland, så skulle vi nog ha utsikter att rida ut äfven den storm, som här skulle hota oss, men beklagligen äro vi i detta fall icke lika eniga.

Stora delar af svenska folket rygga ej för tanken af en sammanslutning med Tyskland — i motsats till allenast en offensiv och defensiv handelsallians — erbjuda storartat uppsving; alla de många, som nu med oro tänka på möjligheten af att socialisterna skulle komma till makten här i landet, föreställa sig att en förening med Tyskland skulle innebära en garanti mot sociala öfverdrifter; och till sist försvarets män, hvilka säkra om tvåårig värnplikt kunna med sig veta att de i kommande strider skola med förtröstan föra Sveriges ungdom till ära och seger. Huru många af alla dessa skulle verkligen stå emot frestelsen och ej finna att de förmåner, som skulle vinnas, väl voro värda offret af svenskarnas sedan urminnes tider innehafda frihet och oberoende. Tar man sedan hänsyn till att andra svenskar och många andra, Gudi lof, finnas, som hellre kämpa intill det allra yttersta, än eftergifva det ringaste af vårt oberoende, så äro ju oenigheten och därmed nationell svaghet påtagliga.

Det ligger fara för Sverige i att till närmaste grannar ha tvenne folk, hvilka, visserligen för endast några århundraden tillbaka helt obetydliga i makt, dock sedan medelst eröfringar från nästan alla sina grannar gjort sig till stora välden och af hvilka Tyskland i närvarande stund kan sägas vara rent af det mäktigaste i hela världen. Att fara för Sveriges nationella oberoende kan hota från såväl söder som från öster bör således hållas tydligen fram för den stora allmänheten. Hvad vidkommer faran från söder måste denna särskildt och med en viss skärpa framhållas, alldenstund tande på denna fara är för flertalet af vårt svenska folk alldeles främmande. Hvad åter faran från öster angår så måste denna otvifvelaktigt ständigt hållas i skarpaste belysning, men uppgiften är här ojämförligen mycket lättare, ty folket själf är redan förut fast genomträngdt af densamma.

I hvarje fall måste ett litet land som Sverige, mot sådana grannar, väl vakta sig såväl för blind godtrogenhet som ock för klenmodig misstänksamhet.

*

Men oberoende af hvilken riktning en kommande afslutning af världskrisen än kan få, må vi liksom våra fäder i orosfyllda tider sluta upp kring vår konung och kring den mot alla äriiga neutralitet, han företräder, och därjämte vara beslutna att vid hans sida, om kriget påtvingas oss, icke allenast försvara vårt nationella oberoende utan ock — äfven här om så påfordras med strid intill det allra yttersta — motsätta oss hvarje försök att i ringaste mån kränka vår fria bestämmanderätt öfver alla vårt lands angelägenheter.

Om vi härförutom med allvarligaste sträfvan begagna tiden för vårt försvars stärkande och ständigt hafva för oss fullt klart att det ytterst är till egen kraft vi måste lita, så skola vi helt visst med lugn och god förtröstan kunna gå våra framtida öden till mötes.

SLUT.

SKÄMTLYNNE.

Angenämt framtidsperspektiv. Farbrodern: — Nå, Knut, hvad tänker du bli, när du blir stor?

Lille Knut (som blir mycket strängt uppfostrad): — Jag tror jag helst vill bli föräldralös.

*

Gulasch. Grosshandlarfrun till sin dotter, som går i högre flickskola:

— Nu har jag skrifvit ett bref till kammarherrn och bjudit honom på vår fina middag om söndag. Men du måste skrifva brefvet rent för mig, för jag vill ogärna att det skall vara några ortopediska fel i det.

*

En af damerna till ångarens kapten: — Kapten har väl mer än en gång farit jorden rundt?

Kapten: — Sju gånger, mina damer.

— Säg oss då — är den verkligen så rund, som dom påstår?

*

Ferdinand har ingenting särskildt att göra och går försöksvis upp och friar till Gulaschgrens dotter.

Gulaschgren: — Hvad!?! Vågar ni verkligen komma hit för att fria till min dotter?! Då vill jag säga er, att den promenaden kunde ni ha besparat er!

Ferdinand, obesvärad som vanligt: — För all del, det gör ingenting alls! Jag har ett annat ärende i samma hus!

*

Ordlek. Baron S. sitter tillsammans med en vän på terrassen i Monte Carlo.

— Jo, min kära Kurt, säger han, nu sitta vi vid Medelhafvet och inga medel hafva vi.

*

En mer än vanligt fetlagd herre inträdde en dag i en rakstuga för att bli rakad. Under det han intvålades af en där anställd barberarpojke af judisk härkomst, yttrade han till denne i skämtsam ton.

— Hör du, Moses, du har väl aldrig ätit fläsk, du?

— Nej, jag äter aldrig fläsk, jag bara tvålar in, blef pojkens svar.

*

Geografi. Läraren: Finns det inte fler städer i Skaraborgs län än de nämnda: Skara, Mariestad och Lidköping?

Lärjungen: — Hjo?

*

Unga fröken Elsa: — Ja, ska gärna spela för löjtnanten, om ni vill vända noterna åt mig.

Löjtnant Sabelskimme: Tja — ska med nöje bli er flygeladjutant, fröken.

SKAFFA ER EN EGEN FARM
TAR 20 ÅR ATT BETALA.

Detta land föder er och betalar för sig själft. En vidsträckt areal af det bördigaste land i Västra Canada till salu för låga priser och på lätta afbetalningsvillkor, från $11.00 till $35.00 för land med ymnigt regnfall — konstbevattnadt land från $35.00. Villkor: En 20:del kontant, resten på 20 år. I konstbevattnadt distrikt, lån för farmbygnader o. s. v. upp till $2,000.00, återbetalas inom 20 år, ränta endast 6 procent. Kan återbetalas när man önskar. Här är ett tillfälle att öka eder landareal genom att köpa angränsande land och få edra vänner som grannar. För beskrifning och litteratur, skrif till

F. W. RUSSELL, Land Agent,
Dept. of Natural Resources, C.P.R.
Desk 31, C.P.R. Depot, Winnipeg.

Ni kan befordra eder
HÅRVÄXT
Framgångsfull, Vetenskaplig Behandling FRITT.

För herrar och damer.
Lider Ni af Håraffall? Grånar Ert h r i förtid? Är det skrapigt, klibbigt eller fofvigt? Lider Ni af MJäll eller utslag på skalpen? Är Ni tinnvakallig, eller syftas det, som om Ni skall hifva det? Om Ni lider af någon af nämnda hårkommor, förnumma den icke, utan förvär genast att blifva botad. Dröjsmål ger fattiga. Skrif efter vår lifsbetrevande illustrerade svenska bok.
"BANINGEN OM HÅRET"
— af en framstående specialist —
FRI BEHANDLING.
Vi vilja på vår egen risk bevisa, att Calvacura-behandlingen förkindrar håraffall, botar mjäll och utslag på skalpen och befordrar ny hårväxt. Vi vilja utdela Eder av $1.50 sekt af Calvacura No. 1, tillika med ofvannämnda lilla bok "Baningen om Håret", om Ni sänder oss Eder namn och adress jemte 10 cents i frimärken eller silfver för att hjälpa oss att betala utdelningskostnad-ma. Klipp ut nedanstående kupong och sänd den i dag till UNION LABORATORY, Box 142 G Mutual St., Toronto Ontario.
GRATIS-KUPONG FÖR EN $1.50 BEHANDLING.
UNION LABORATORY, Box 142 G Mutual St., Toronto, Ont.
Jag bifogar 10 cents att hjälpa till med utgifterna för utdelningskostnaden. Var god skicka mig Gronglekligen eder $1.50 Calvacura No. 1 och eder lilla bok "Baningen om Håret". Inneslut denna kupong i Edert bref.

UNGA MÄN
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många sluta stukdomar, hemliga synder, deras följder, könsbyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i förseglad omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 180 N. DEARBORN ST., CHICAGO, ILL., U. S. A.

Spannmålshandlare — Kommissionshandlare — Track Buyers
Licensed och bonded
ACME GRAIN COMPANY
MOOSE JAW, Walter Scott Bldg. — WINNIPEG, Union Trust Bldg. — SASKATOON, Canada Bldg.
VAGNSLASTER — AGENTER ÖNSKAS
Skaffa våra priser innan ni säljer. Där vi ej äro representerade.

Spannmålsodlare! Farmare!
Priserna fortsätta att mycket fluktuera från dag till dag, och ni är skyldig eder själf att hafva eder spannmål marknadsförd af en pålitlig kommissionsfirma, hvars långa erfarenhet står till eder disposition.
Telefonera eller telegrafera för priser, då ni är redo att skeppa. Utskrif eder bill of lading sålunda:
NOTIFY
Stewart Grain Company, Limited
Track Buyers and Commission Merchants
WINNIPEG, MAN.
Liberal förskottsbetalning. Kvick expedierlng.

Simpson-Hepworth Co.
Limited
210 Grain Exchange
Licensed — Bonded
VI HAFVA BESTÄTT PROFVET UNDER TIDENS LOPP.
FÖRSÖK OSS MED EDER NÄSTA VAGNSLAST.
Liberalt Penningförskott. — Ferm expedition.

Mac Lennan Bro.
TRACK BUYERS — SPANMAL — KOMMISSIONS-HANDLARE
LICENSERAD, BONDED — Under Canada Grain act. | ICKE MEDLEMMAR — Winnipeg Grain Exchange.
INDEPENDENT
På begäran vilja vi telegrafera eller telefonera högre pris än någon konkurrent för spannmål af alla slag, äfven för skeppning, eller i förvaring i antingen regerings eller annan elevator. Vi vilja äfven betala det högsta pris i förskott till skeppare, som sälja eller önska hålla sin spannmål.
705 UNION TRUST BUILDING, WINNIPEG.

En liten skörd betyder höga priser
För att inbespara elevatoromkostnader, lasta eder spannmål i vagnar och skeppa till
Peter Jansen Company, Ltd.
och erhåll liberala kontantbetalningar, bästa gradering, högsta priser, prompt betalning. Efterskrif vårt dagdiarium.
GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.

Spannmålsskeppare.
Hansen Grain Company, Limited, har upphört med konsignationsaffärer och presidenten har organiserat firman A. HANSEN & CO., som skall fortsätta att sälja spannmål för skeppare i landsorten.
Sälj i synnerhet icke i år, då marknaden är under sådana ovanliga inflytanden, eder spannmål vid landtstationen till gatköpares eller spårköpares priser, då ni kan draga fördel af att skeppa edra egna vagnar till en primärmarknad och erhålla full marknadsvalsta.
Skeppa eder egen spannmål och låt A. HANSEN & COMPANY sälja den för eder.
Vi äro här för att se efter spannmålsskeppningar. Använd vår betjäning — skrif eller telefonera till oss när hälst vi kunna bistå eder.
A. Hansen & Company
GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, MAN.

På grund af kriget finnes ingen europeisk salt fisk i marknaden. Vi ha erhållit en sändning finaste Labradorsill, 100 pund netto i hvarje tunna, för skeppning d. 15 oktober. Vi betala frakten till alla stationer i Manitoba, Saskatchewan eller Alberta för $9.00 tunnan.
Sänd ett brefkort för vår reguljära fisk- och pälskatalog, som blir färdig i slutet af oktober.
DAVIS PRODUCE CO.
Box 203 — The Pas, Man.

EDER för Betjäning och Bästa Resultat.
E. J. BAWLF & CO., GRAIN MERCHANTS
665 Grain Exchange, Winnipeg, Man.

VIKTIGT
McBean Bros. råd angående hvete af låg grad.
Som betydligt med No. 6 och foderhvete erhållits i år, känna vi det vara vår plikt att uppmana farmarena, innan de sälja denna hvete af låg grad, att sända prof och hafva det graderadi, då det händer ganska ofta att hvete, som man tror är foder, graderar så högt som No. 5 och No. 4. Ni önskar äfven erhålla det exakta värdet, innan ni säljer på gata eller spår. Det är mycket viktigt att ni följer dessa instruktioner i år. Efterfrågan är stor på all spannmål och blir stor, tills en ny skörd är bergad, och vi vilja upprepa: skeppa eder egen spannmål, speciellt i år. Det betyder stora pängar för eder. Sälj icke, då priset går ned, då sådan nedgång endast är naturlig reaktion mot de höga prisen. Det finnes intet i marknaden, som kommer prisen att sjunka i år. Det blir icke en fråga om pris, utan hvarifrån hvetet skall tagas för den stora efterfrågan. Man har ännu icke insett den stora bristen öfver hela vårl den.
Vi beräkna, att vår hafre är för låg och borde vara 15c. till 20c per bushel högre, jämfördt med annan spannmål, och vi råda farmare starkt att icke ha brådtom med att sälja sin hafre. Vi beräkna äfven att lin kommer att stiga till $3.00 per bushel, innan en ny skörd är bergad.
Vi äro Commission Merchants och önska en del af eder spannmål i år. Gif oss ett försök, skeppa eder spannmål till Fort William eller Port Arthur; advise McBean Bros., Winnipeg, Man., så att vi kunna se efter graderingen. Vi gifva stora förskott på hvarje vagn med spannmål. Tillskrif oss när som hälst för marknadsupplysningar.
MCBEAN BROS.
GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, MAN.